

„Tisztelt ünneplők! Magyarok szerte a nagyvilágban, hölgyeim és uraim!

1848 márciusában Európa lángokban állt. Vér folyt a fővárosok utcáin, Bécsben barikádokon harcoltak. Mit csináltak a magyarok?

Verset írtunk. 12 pontot szerkesztettünk. Átsétáltunk Pestről Budára. Az volt az első békemenetünk. Puskalövés nélkül kiszabadítottuk a politikai foglyokat. Színházba mentünk, nemzeti darabot néztünk, a szünetben Nemzeti dalt énekeltünk, és estére győztünk. Napra pontosan kilenc hónapra rá megszületett Petőfi Zoltán.

A magyar forradalom nem romboló, hanem építő, nem tagadó, hanem alkotó, igaz és szép. És a végén nem halál, hanem élet sarjad belőle. Ilyen a forradalom, ha magyar fiatalok csinálják.

A mai nyugati világ azt hirdeti, hogy az emberi élet, de legalábbis a politikai élet legfontosabb kérdése, hogy milyen világot hagyunk a gyermekeinkre. Micsoda kolosszális tévedés. Ugyanis a dolog éppen fordítva áll. Nem az a kérdés, hogy milyen világot hagyunk a gyerekeinkre, hanem az, hogy milyen gyerekeket hagyunk a világra. Valójában ezen múlik minden.

Ezen múlt minden már 1848-ban is. 176 évvel ezelőtt azért és csakis azért egyenesedtek föl és álltak ki a haza szabadsága mellett a magyarok, mert Petrovics bácsi, Jókai mama, Vasvári apuka és irányi anyuka derék, szabad szellemű és hazájukat szerető fiakat hagytak a világra.

A márciusi ifjak szülei tudták, hogy haza csak addig van, amíg van, aki szeresse. Tudták, hogy a magyar haza örökös fenyegetettség árnyékában él. Nem elég nagy, hogy a mérete, nem elég számos, hogy a sokasága, és nem elég gazdag, hogy a pénze garantálja a megmaradását. A magyar hazát csak és kizárólag polgárai szeretete, a szívek ereje tartja fenn. Ez tesz bennünket különlegessé.

A nyugati világban ma emberek milliói gondolják azt és élnek úgy, mint aki a semmiből jön, és a semmibe megy. Ezért nincsenek, és meggyőződésük szerint nem is kell tekintettel lenniük semmire és senkire. Háborúkat robbantanak ki, világokat rombolnak le, országhatárokat rajzolnak át, és sáska módjára legelnek le mindent. Semmibe veszik a holtakat, és megfosztják jogaiktól a meg sem születetteket. Mi, magyarok másképpen élünk, és másképpen is akarunk élni. Mi jövőnk valahonnan és tartunk valahová. Minden, amink van, az elődeinktől kaptunk. És vele a küldetést is, hogy fenntartsuk és továbbadjuk. Ez a magyar szabadság veleje. Nálunk a szabadság nem öröm vagy szenvedés, a magyar nem tartja magát szabadnak, csak mert nem éhes, vagy mert nem gyötri lelki nyavalya, bennünket nem tesz szabaddá, ha mindenki azt csinál, amihez kedve van, ez nekünk kevés. Nekünk a szabadság az, ha olyan hazát építhetünk magunknak, ahol nincs a fejünk fölött semmiféle háziúr. Ezért rajtunk kívül senkinek sem fontos, hogy fennmaradjon a világban az, ami magyar.

De mi tudjuk, hogy a létezés magyar minősége az emberi élet különleges, semmihez nem fogható, magas rendű formája. A legnagyobb dolog, ami megtörténhet velünk, hogy magyarnak születünk.

A nyugati világban azt is képzelik, hogy az ember csak úgy van magában. Kizárólag az ő szabad választásán múlik, hogy melyik államnak lesz polgára, ő dönti el, hogy fiú lesz-e vagy lány, a család az, amit kitalál magának, a haza pedig csak működési terület. Mi, magyarok ebben nem hiszünk.

Mi tudjuk, ha egyedül állsz a világban, nem szabad vagy, hanem magányos. A március 15-i fiatalok azzal a hírrel dönggették a kapukat, azt kiáltották világgá, hogy mi, magyarok, társak vagyunk. Nemcsak a barátságban és a családban, de társak vagyunk a hazában is, honfitársak. Sőt, társam az is, aki előttem járt és az is, aki utánam jön. Mert a magyarok élete folyamatos láncolat, Szent Istvántól, Mátyás királyon és Petőfin át az 56-os magyarokon keresztül egészen hozzánk és fel tovább. Dicsőség az őseinknek!

Tisztelt ünneplők! Egy utazó járja Európát. Lát egy embert az út szélén, aki követ tör egy kalapáccsal. Mit csinálsz? Nem látod? Követ török, ez a munkám. Lát egy másik embert, az is követ tör. Mit csinálsz? Nem látod? Katedrálist építek. Az európai, benne a magyar baloldal ma követ tör. Ez az ő életük. Múltól és jövőtől megfosztott, önmagáért való robot. Mi katedrálist építünk. Ez a mi életünk.

Ez a mi életünk 1100 év közös erőfeszítése. 40 nemzedék építőköveiből emelkedik a Magyarország katedrális. Szent István megalapított, Mátyás király naggyá tette, a labancok lerombolták, de a reformkor újjáépítette Kossuth és Széchenyi, Petőfi és Jókai, Deák és Batthyány, Klapka és Görgey harcoltak érte. Harcoltak értünk, hogy mi, kedves barátaim ma itt lehessünk. Is.

A 48-as hősök látták a katedrálist, látták a hazát a magasban, ami a hétköznapiak felett áll, és magasabb rendű értelmet ad véges életünknek. Ezért bátran cselekedtek akkor is, amikor az életük forgott kockán, és akkor is, amikor esély sem volt a győzelemre, vagy arra, hogy a győzelmet ők maguk megérjék. Dicsőség a márciusi hősöknek!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Petőfi írja Hiába minden szép és jó beszéd, ha meg nem fogjátok az elejét, ha a kezdetnél el nem kezditek. De mi a dolgok eleje? A dolgok kezdete, gyökere, ahonnan minden ered, vagy az üstöke, ahol a lényeg megfogható. Ezt is Petőfitől tudjuk, rabok legyünk vagy szabadok. Minden ezzel kezdődik.

Kardból lehet láncot, láncból lehet kardot kovácsolni, de olyan nincs, hogy valami egy kicsit kard, meg egy kicsit lánc is legyen. Igened legyen igen, nemed legyen nem. Rabok legyünk vagy szabadok? Rabság vagy szabadság? Legelőször erre kell válaszolnunk. Ma is így van ez.

Vágyakozunk a csendes, nyugodt és biztos élet örömei után, megszerezhetjük, és biztos vagyok abban, hogy meg is adja ezt nekünk a Jóisten, de előtte volna itt még egy kis munka. Láthatjátok és hallhatjátok barátaim, Európa ma nem csendes, egyre hangosabb. Európa népei ma Brüsszeltől féltik a szabadságukat. Éppúgy, mint Petőfiék idejében. Olyasmit akarnak ránk kényszeríteni, amire nem áll rá a magyarok keze. Olyasmit, ami a magyar szellem számára kárhozatos, olyasmit, ami idegen a magyar lélettől. Be akarnak bennünket préselni egy háborúba, migránsokat akarnak a nyakunkba sózni, és át akarják nevelni a gyerekeinket. De mi nem megyünk háborúba, nem engedjük be a migránsokat, és nem adjuk oda a gyerekeinket sem. Ez olyan egyszerű, mint az egyszeres, és olyan világos, mint a Nap, mert Magyarország szabad és szuverén ország, és az is marad.

Tisztelt ünneplők! Brüsszel nem az első birodalom, amelyik szemet vetett Magyarországra. Büszke és önérzetes nép a miénk. Bennünket meghajlítani, bennünket hódoltatni, s belőlünk kiszorítani a szuszt, kétszeres sikert, és ezzel lehet elvenni a többi mozgolódó rebellis kedvét is. Az elmúlt ötszáz évben minden birodalom belátta előbb vagy utóbb, de belátta, hogy elnyomással, zsarolással, erőszakkal, Bach-huszárokkal, pufajkásokkal nem megy velünk semmire. Elfogyott a félhold, elkopott a kétféjű sas karma, és elvásott a vörös csillag is.

Mi vagyunk a homok a gépezetben. A bot a küllők között, a tüske a köröm alatt. Mi vagyunk, akikbe beletörik a fog és a bicska, és beleszorul a fejsze is. Mi vagyunk az a Dávid, akit jobb, ha elkerül a Góliát. Magunkkal rántottuk a lófarkas zászlót Nándorfehérvárnál, március 15-én egyetlen nap alatt kifordítottuk a világot a sarkaiból, Pesten, '56-ban meglekeltük a világkommunizmust, és '89-ben kiűztük az első téglát a berlini falból. Isztambulban, Berlinben, Moszkvában és Bécsben is rájöttek, mindenki azzal jár jól, ha békén hagy bennünket.

A kiegyezéssel pedig megmutattuk, ha megkapjuk a tiszteletet, mi is megadjuk, ami jár, és békés, virágzó korszakot teremtünk, ameddig a szem ellát. Barátaim, úgy tűnik, egyedül Brüsszel nem akarja megérteni ezt. Ezért, ha meg akarjuk őrizni Magyarország szabadságát és szuverenitását, nincs más választásunk, el kell foglalnunk Brüsszelt. 1848-ban megálltunk Schwechatnál. Most nem tesszük. Most Brüsszelig fogunk menetelni, és mi magunk fogjuk megcsinálni a változást az Európai Unióban. Nem vagyunk már éppen csikók, mégiscsak 1100 éves állam volnánk, tapasztaltak és ütésállók, tudjuk, melyik kapun masírozzunk be, és hogyan rendezzük át az Európai Uniót. Itt az ideje, hogy a helytartótanács Brüsszelben is reszketni méltóztassék.

Nem fogadjuk el, hogy Brüsszel magára hagyta az európaiakat, sőt szembefordult velük. Nem tűrjük el, hogy tönkretegyék a gazdákat, kisemmizzék a középosztályt, földre vigyék az európai vállalatokat, elsinkófálják a nemzetek jogait, adósrabszolgává tegyék a gyerekeinket, és

ráadásul háborúba vigyék egész Európát. Mi itt Budapesten ismerjük a háborút. Halottak százezrei, hadirokkantak, özvegyek, árvák, lerombolt hidak, bombatölcsérek, földönfutóvá tett emberek tízezrei. Egy emberöltő és egy nemzedék élete ment rá az utolsó háborúra. Magyarország csak a békével járhat jól, nem kérünk a háborúból.

Tisztelt ünneplők! Béke helyett háborút, biztonság helyett jogállami hercehurcát, jólét helyett pénzügyi zsarolást kaptunk. Becsaptak bennünket, ideje, hogy fellázadjunk. Ideje, hogy helyreállítsuk az európai emberek önérzetét, és az európai emberek önbecsülését. Nem vagyunk egyedül. A lengyeleket ugyan elsodorta a Soros-féle baloldal szökőárja, de a szlovákok lábra kaptak, a csehek ébrednek, az osztrákok készülődnek, az olaszok lassan irányba állnak, a hollandok már talpon, és fellázadtak az amerikaiak is, sorsfordító év lesz az idei. Az év elején még egyedül voltunk, az év végére pedig mi leszünk a többség a nyugati világban. Nagy esélyek nyílnak meg előttünk.

Szuverenista fordulat előtt állunk Amerikában és Európában, Európában és Amerikában is helyreállhat a normális élet, s megnyithatjuk a nyugati nemzetek új nagy korszakát, amelyben mindenki megtalálhatja a maga számítását. Mindenki, kivéve azokat, akik kiírták magukat a történelemből, akik megszegették a nemzet szolgálatára tett esküjüket, akik hitszegő módon hátba támadták a hazájukat, akik aknamunkát folytatnak Brüsszelben, hogy elvegyék a tanárok és az óvónők pénzét, akik kinyitnák a kapukat a migránsok előtt, akik harminc brüsszeli ezüstért, eszement genderaktivisták kezére adnák a gyermekeinket, akik eladták magukat, és megvették őket kilóra, hogy hatalomra kerüljenek, akik rosszabbak, mint a labancok és a muszkavezetők voltak. Nem. Ők nem fogják megtalálni a számításukat, nekik az árulók sorsa jut majd. Szabó Magda írja: Az árulót elfelejtjük, az áruló nincs, meghalt, nem is ismertük soha.

Tisztelt ünneplők! Petőfiék óta minden magyar nemzedék és minden magyar fiatal számára eljön az idő, amikor dönteni kell. Az igazság oldalán állsz, vagy a globális bégetők nyájához kérsz bebocsátást. El kell dönteni a magyar igazság ösvényén indulsz el, vagy a Soros-birodalom sugárútja felé kanyarodsz, követ törsz, vagy katedrálist építesz. Brüsszeli járszalag, vagy magyar szabadság? Háború vagy béke? Június 9-én itt az európai választás. Nem bújhatsz el, döntened kell, kiállsz a hazáért, vagy inkább idegenek kenyerét eszed?

És mi szülők is megkapjuk a választ, milyen gyerekeket hagyunk a világra. A Jóisten mindannyiunk fölött, Magyarország mindenekelőtt, hajrá Magyarország! Hajrá magyarok!"